

Man vil maaske indvende, som det skete for nogle Aar siden, at Staten har den Indflydelse paa disse Privatbaner, som den kan forlange at have, men denne Indflydelse har, i hvert Fald for Funktionærernes Vedkommende, ikke været af synderlig Værdi. Tværtimod har det i et enkelt Tilfælde været saadan, at en Privatbanes Bestyrelse, der forelagde Statens tilsynshavende et Forslag til et Lønningsregulativ, fik dette kasseret med den Begrundelse, at det maatte anses for at være for højt. Statens tilsynshavende har altsaa langt fra at fremskynde forbedrede Forhold for disse Funktionærer, i hvert Fald i enkelte Tilfælde forsøgt at forhindre en nogenlunde anstændig Løns Gennemførelse for dem. Men det burde dog være saaledes, at naar Staten giver Koncessioner, giver Selskaber Monopol paa at drive Jernbanevirksomhed i forskellige Egne, burde den ogsaa garantere Publikum, at det blev betjent tilfredsstillende, og at det ikke skulde finde sig i at have sultelønnede og overanstrengte Funktionærer paa disse Baner. Jeg vilde anse det for rimeligt, at man maatte kunne komme til en saadan Garanti gennem Nedsættelsen af en Kommission, der fik Lejlighed til at gøre sig bekendt med de bestaaende Forhold og derefter samle sine Indtryk i et Forslag. Som Forholdene nu ere, er det i meget høj Grad overladt til Driftscheferne ved de enkelte Jernbaner, og det er vel ikke mere end menneskeligt, at disse ikke anstrenge sig alt for stærkt med at skaffe Funktionærerne forbedrede Arbejdsvilkaar. Naar Driftscheferne have $3\frac{1}{2}$ à 4, maaske 5 Tusinde i aarlig Løn foruden Tantième, ere de saa nogenlunde godt stillede, og de have i hvert Fald i mange Tilfælde vist manglende Interesse for de lavere lønnede Funktionærer. Det er maaske ogsaa forstaaeligt, da de i hvert Fald i mange Tilfælde ere delvis tantiémelønnede, og det gælder derfor at spare i saa høj Grad som muligt; thi enhver Lønforhøjelse til Funktionærerne betyder mindre Overskud og som Følge deraf mindre Tantième. Dette System er derfor utilfredsstillende, som det nu er, og Staten burde utvivlsomt i Borgernes fælles Interesse vise en langt større Interesse for Privatbanernes Forhold, end den hidtil har vist. Jeg anbefaler derfor paa det bedste Forslag Nr. 165.

Maa jeg med det samme spørge den højtærede Minister, hvorledes det gaar med en Sag, som blev nævnt ved Finanslovens første Behandling vedrørende Statsbanerne. Det var den Sag, som det ærede Medlem

fra Helsingør (Christian Rasmussen) fremdrog vedrørende Jernbanereklamen. Det ærede Medlem fremhævede den Gang, at Generaldirektørens Søn paa een Gang var ansat som Statens tilsynshavende overfor Jernbanereklamen og som dennes lønnede Tegner. Den højtærede Minister lovede den Gang, at Sagen skulde blive undersøgt. Det ærede Medlem fra Helsingør kan paa Grund af et Møde i en Børnehjemsbestyrelse ikke være til Stede her i Dag, og jeg har derfor lovet at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister, hvorledes det er gaaet med den Undersøgelse, der formentlig er foretagen. Jeg har vel set Bladmeddelelser, der have udgivet sig for at være Interviews om Sagen, men jeg vægrer mig i alt Fald indtil videre ved at fæste Lid til dem og beder derfor den højtærede Minister oplyse os om, hvad der er blevet af denne Undersøgelse, hvad Resultat han er kommet til, og om der, for saa vidt det, der her blev fremdraget, har vist sig begrundet, er truffet Foranstaltninger til at hindre en Fortsættelse af det paatalte Forhold.

Wenzel Neergaard: Jeg skal ligesom de to sidste ærede Talere beskæftige mig med Ændringsforslag Nr. 165, hvorefter „Ministerne bemyndiges til at nedsætte en Kommission til Udarbejdelse af Forslag vedrørende forskellige Forhold ved Privatbanerne, navnlig Personalets Forhandlingsret, Retspleje, Avancements- og Lønforhold.“ Det er ganske naturligt, at efterhaanden som vore Privatbaner antage et stadig større Omfang — og dette vil i høj Grad kunne siges, naar de for nylig vedtagne Jernbanelove føres ud i Livet — kommer Spørgsmaalet om deres Funktionærers Forhold til at spille en vis Rolle og til at beskæftige Offentligheden, og jeg forstaar saa godt, at de to ærede Medlemmer, som nu have haft Ordet, have ønsket at lægge deres Interesse for disse Funktionærer for Dagen og at give den et synligt Udtryk gennem dette Ændringsforslag, som er fremkommet fra socialdemokratisk Side i Finansudvalget. Men naar jeg har sagt dette, og jeg saa vilde tillade mig at spørge de Herrer, om de nu virkelig ogsaa tro, at dette er den rette Fremgangsmaade for at naa det Maal, der tilsigtes, er jeg ikke ganske overbevist om, at de kunne svare, at de føle sig overbeviste derom. Og naar jeg ikke tror det, ligger det i, at jeg for mit Vedkommende mener, at den Form, under hvilken dette Spørgsmaal her er draget ind i Rigsdagens Forhandlinger, vil støde